

der afskaffer dansk valuta og nedlægger grænsekontrol og grænse!

Så til sidst: Selvfølgelig er der uenighed om politikken, ikke den økonomiske politik, men uddannelsespolitikken, sundhedspolitikken, udlændingepolitikken og familierpolitikken for nu at nævne nogle områder, men heldigvis ikke mere om den økonomiske politik.

Derfor ser vi i dag, hvordan beskæftigelsen vokser og reallønnen vokser for lønmodtagerne, arbejdsløsheden er den laveste i 25-26 år, så nu har de svage i samfundet, som ønsker at komme ind på arbejdsmarkedet, en chance. Det går langt bedre end i næsten alle andre lande i Europa, det skulle da lige være i Schweiz, Island og Norge – det er i øvrigt også lande, der står uden for euroen – at det går bedre.

Vi har en rigtig god position, som gør, at de sociale spændinger i Danmark er mindre end nogen siden, som gør, at de, der har det svært, nu har en chance, hvor de tidligere ikke havde nogen chance.

På baggrund af det, jeg har sagt, vil jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer

- at der er større enighed omkring den økonomiske politik end nogensinde før,
 - at dette er en stor lykke for Danmark, fordi det i hovedtræk er en rigtig økonomisk politik, som føres – og er ført lige siden september 1982,
 - at Danmark med sin egen valuta klarer sig bedre end de fleste eurolande,
- opfordrer Folketinget til en ærlig valgkamp uden »mudderkastning«, så vælgerne får en chance for at overskue de reelle meningsforskelle mellem partierne og dermed gennemskue det traditionelle politiske (skue)spil.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 133).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er det hr. Thorkild B. Fransgaard. Han ses ikke at være til stede, så går vi videre i talerrækken.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil sige lidt om boliger, som jo er en fundamental del af alles liv. Det burde man egentlig ikke behøve at sige, men vi er kommet i en situation, hvor det er blevet svært for mange at få en bolig, specielt i de store bysamfund.

Det rammer ikke kun de få. Det rammer de unge, der har brug for en ungdomsbolig, det rammer de ældre, det rammer dem, der har brug for, at kommunerne hjælper dem med en bolig. Vi har endda set eksempler på, at en kommune har huset folk på en campingplads, og vi ser, at kommuner har svært ved at klare problemer med flygtninge, fordi der ikke er boliger nok. Vi ser, at unge, der vil købe en familieboli, har svært ved det, fordi boligerne er for dyre. De skal betale for de værdstigninger, den ældre generation har fået foræret. Det er alvorligt.

Der er selvfølgelig brug for, at vi bygger flere boliger, i særdeleshed er der brug for flere almene boliger. Vores vurdering er, at regeringens plan ikke er ambitiøs nok. Jeg vil gerne opfordre regeringen til at øve sig lidt på de små tabeller. Selv om det er de små tabeller, kan en faktor 3, 4, 5, 6 godt give nogle ganske store udslag. Det er det, vi vurderer der er behov for i forhold til de 2.000 ekstra boliger, som regeringen foreslår. Det er for lidt. Det skal ganges med andre tal.

For os er der især to ting, der er vigtige, for at det skal lykkes. Den ene er, at kommunernes udgifter til at bygge skal lettes, og der skal findes ordninger, så kommunerne ikke kan spekulere i ikke at bygge i håb om, at man kan eksportere sociale udgifter til nabokommunen.

Den anden ting er, at byggepriserne skal ned. Vi har et byggeerhverv, der er alt for dyrt. Nogle vurderer, at vi betaler 40 pct. for meget og andre, at det er 25 pct. Og selv 25 pct. er meget. Det er mange tusinde kroner om året, en husstand kan spare, hvis de ikke skulle betale ekstra til et alt for dyrt byggeerhverv.

Det var det ene, jeg havde lyst til at sige om boliger.

Det andet, jeg har lyst til, er at gøre op med et dogme, som jeg synes præger hele debatten om boliger. Og jeg synes i høj grad, at det gælder den borgerlige lejr.

For de borgerlige skal boligen være et marked. Boligernes pris skal afspejle markedsprisen, hvad det så end er. Som om boligen er en almindelig vare, man kan købe i en butik og så tage med sig! Det kan man jo ikke. Fører vi den tankegang til ende, ja, så kender vi godt resultatet. Det bliver de stærke, der vinder, og de svage,